

кариополски и други решаватъ посрѣдъ богослужението да се отречатъ отъ грѣцкия патриархъ. Постѣпката е революционна. Това създава смущение у много умове, които казвали, че надъ всички тежнениа стои канонътъ. Въ двоумѣния сѣ Антимъ и Кръстевичъ. Сѣщото смущение измѣчва и нашитѣ добри българи и търговци въ Букурещъ, членове на Българската добродетелна дружина, братя Евлогий и Христо Георгиеви, Бакалоуглу и мн. др. Въ българскитѣ умове и съвѣсть играе криза. Не се ли нарушаватъ църковнитѣ и Божиитѣ закони? За разяснение на появилитѣ се смущения и колебания букурешкитѣ търговци Христо Георгиевъ и И. Д. х. Бакалоуглу пишатъ до д-ра Селимински въ Браила и искатъ неговото просвѣтено мнение. На 6 януарий 1861 г. д-ръ Селимински, макаръ не богословъ, имъ отговаря: „Искате да узнаете моята идея и моето мнение относно нашето народно духовенство? Ето го:

1. Религията е срѣдство, което съединява човѣцитѣ въ едно нравствено братство чрезъ взаимната имъ и доброволна помощъ за общо щастие.

2. Духовенството е въодушевено орждие на религията за достигане горната цель.

3. Религиознитѣ закони се съдържатъ въ светото Писание и

4. Църквата е общъ сборъ за всички, които признаватъ сѣшитѣ принципи и сѣщия нравственъ законъ.

Следователно, всѣка религия, която не служи на тази цель, е заблуждение.

Духовенството, което се отклонява отъ тази цель за власть и богатства, е шарлатанско. Грѣцкото фанариотско духовенство е присвоило нашата църква, подиграва се съ божественитѣ и човѣшки закони, върши всѣкакви злодеяния надъ нашия народъ, не изпълнява святата служба. Следователно, то е вредително, и вече нетърпимо въ нашето отечество. Това мнение е изказалъ народътъ ни на Великденъ 1860 г. И то е правото.

Българскиятъ народъ има всичкото основание да си избере свое духовенство и да уреди самостоятелна църква, каквато титла и да носи тя. Ние сме длѣжни да подкрепимъ и насърчимъ цариградскитѣ сънародници.